

GEREED.

Rloeke mannen staan gereed om den oogst te garen, dien de vloed der zee neerlegt op het strand. Ze hebben alleen nog de ebbe af te wachten; het water moet wijken en dan zal gereed liggen, wat de vloed naar den oever spoelde. 't Is een oogst van schijnbaar geringe waarde, een verzameling schelpen, anders niet, en de mannen hebben nog de moeite van het bijeengaren, van het opvisschen der schelpen, waarbij ze met hun paarden nog moeten loopen in het koude water, daar het afloopende water de schelpen altijd nog eenigszins terugvoert, alsof de zee haar schatten niet missen wil. Maar toch wordt ook deze oogst der zee begeerd; die schelpen kunnen dienst doen als plaveisel van voetpaden, en voorts leveren ze den metselaar de onmisbare kalk.

Eigenaardig toch! Het zeewater ontvangt uit de rivieren allerlei stoffen, die in het water zijn opgelost; ook kalk. Levende dieren nemen die kalk op, zonderen ze af en gebruiken ze tot den opbouw der woning, waarmee ze samengegroeid zijn. De dieren sterven en vergaan; de schelpen blijven liggen op den bodem en vormen er kalklagen, kalkrotsen, kalkgebergten, en wanneer de aardkorst rijst tengevolge van inwendige beroeringen, vindt ge straks de zeeschelpen terug op de toppen van den Himalaya, het hooge gebergte, dat evenzeer door schelpdieren is opgebouwd als de Ardennen of de Jura, of de koraaleilanden van den Grooten Oceaan.

Maar een deel van de schelpen wordt ook door de nimmer rustende zee naar den oever gewenteld, en de uiterste golven brengen ze naar het strand. Daar staan

mannen ze op te wachten, daar worden ze gevischt en verzameld, en de nijvere mensch brandt ze in zijn kalkoven, en gebruikt wat de schelpdieren uit het water verzamelden voor den bouw van hun woning, op zijn beurt bij den bouw van zijn huis. Zelf kan hij de kalk niet halen uit het zeewater; de schelpdieren doen het voor hem. En wanneer zijn huis ten slotte weer verandert in puin, dan zal de regen de kalk weer oplossen; het water zal afvloeien naar de rivieren, en de zee zal terugontvangen, wat ze vele eeuwen geleden ook reeds ontving.

De kringloop, dien we telkens terugvinden in de natuur.

De Schepper gaf aan de aarde een bepaalde hoeveelheid van allerlei stoffen, en die stoffen worden voortdurend verwerkt op alle mogelijke wijzen.

Of die mannen er aan denken, waar ze gereed staan om de schelpen op te halen? Misschien even weinig als hun paarden er aan denken. En toch bestaan de beenderen van die menschen en van die dieren voor het grootste gedeelte uit kalk, die vroeger misschien in datzelfde zeewater langs dezelfde kust golfde.

Zij behoeven er ook niet aan te denken. Als zij maar de schelpen ophalen, dan hebben zij hun plicht vervuld. En daartoe staan ze gereed, en ze verblijden zich, dat de zee woelig is en druk; dat zal een rijker oogst geven. Zoo ieder maar het zijne doet in de groote huishouding der natuur, dan gaat het goed. Ieder heeft daar iets te doen; ieder is een lid van het geheel, en ieders werk behoort mee tot het geheele werk.

Wanneer ieder nu maar op zijn tijd gereed is om zijn deel te doen, zijn taak te volbrengen. Gij uw taak en ik de mijne. Elken morgen gereed tot den arbeid, tot op den dag, dat we afgelost worden en wij op aarde geen taak meer te verrichten hebben. Wel ons, wanneer we in het kleine getrouw zijn om des Heeren wil; dan geeft Hij ons in genade loon op den arbeid.

A. L.

Naar een schilderij van Carlos Grethe.

Wachtend op eb.